

spolupachatelství, neboť se předem dohodli o prodeji i rozdělení zisku a zodpovídají tudíž oba i za výši zamýšleného zisku, který však nedosahuje 2000 Kč. Naproti tomu není zjištěno ničeho v tom směru, že by byli Adolf B. a Ludvík S. znali nabývací náklad Josefa K-a a že snad prodej Karlu R-ovi provedli na jeho účet, čili, že šlo o jediný převod z Josefa K-a na Karla R-a, uskutečněný za vědomé spolupčnosti všech tří obžalovaných. Pouhá okolnost, že Adolf B. i Ludvík S. »vědomě pokračovali v trestné činnosti Josefa K-a«, jak zdůrazňuje rozsudek, nestačí k založení jich spolupachatelství, když z rozsudečných zjištění nepochybně vyplývá, že byly uskutečněny převody dva, a že z prvního ani pro Adolfa B-a ani pro Ludvíka S-a žádný zisk ani neplynul ani nebyl zamýšlen. Nelze proto přičítati těmto obžalovaným oba prodeje, nýbrž pouze druhý, při němž zamýšleli, jak zjištěno, dosíci svou vědomou spolupčinností jako spolupachatelé zisku 2000 Kč nedosahujícího. Jsou proto vinni jen přestupkem předražování. Odůvodněné jejich zmateční stížnosti bylo nutno v tomto směru vyhověti a uznati právem tak jak shora uvedeno.

Neodůvodněny jsou však zmateční stížnosti, pokud s hlediska čís. 3 § 281 tr. ř. vytýkají, že soud porušil zásadu ústnosti a bezprostřednosti řízení tím, že vyžádal si za hlavního přelíčení od osoby, obžalovaným neznámé, telefonicky zprávy, na základě nichž učinil potom zjištění o rozhodných okolnostech, což prý se přičí ustanovení §§ 247 a 252 tr. ř. Dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení vyhověl soud návrhu obhájce obžalovaných, by byla zjištěna (pro srovnání s cenou dulcinu) cena sacharinu v únoru 1919 a to tím způsobem, že se telefonicky dotázal místní lékárný na tuto cenu a sdělenou zprávu oznámil obžalovaným, kteří ani proti postupu ani proti sdělené ceně ničeho nenamítali. Bylo věcí obžalovaných, měli-li ohledně sdělené ceny pochybnosti nebo námítky, by učinili příslušné návrhy a v případě jich zamátnutí si pojistili důvod zmatečnosti dle č. 4 § 281 tr. ř. Zmatek dle čís. 3 § 281 tr. ř. nezakládá uvedený postup soudu, poněvadž cenu sacharinu sdělil lékárník W., jenž byl v této trestní věci slyšen jako znalec dodatkem k svému posudku, který byl se souhlasem obžalovaných při hlavním přelíčení přečten. Při telefonickém způsobu dotazu měli ostatně obžalovaní možnost činiti své připomínky, jakoby byl znalec přítomen, takže nelze mluvit o porušení ustanovení § 247 tr. ř.

Čís. 340.

**Osoby těhotné nejsou ještě »nemocnými« ve smyslu § 343 tr. zák.
K pojmu »léčení« ve smyslu téhož paragrafu.**

(Rozh. ze dne 20. ledna 1921, Kr II 218/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 31. května 1920, jímž byla uznána vinnou přestupkem dle § 343 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovanou z obžaloby sprostil.

Důvody:

Skutková podstata přestupku dle § 343 tr. zák. předpokládá, by pachatel po živnostensku provozoval hojivostvím nemocných. Ani to,

ani ono není ohledně stěžovatelky zjištěno. Nebylyť Marie R-ová ani Kristina B-ová vůbec nemocny, nýbrž snad těhotny — a nešlo vůbec o jich léčení, nýbrž jednalo se jim — jakž zjištěno alespoň ohledně prvuvedené, o skutečné nebo domnělé vyhnání jejích plodu. Rovněž nelze ve zjištěné činnosti — sáhnutí na rodidla, pokud se týče namazání rodidel vaselínem — shledati činnost, kterou by lze podřaditi pod pojem léčení, kdyžtě rozsudek ani nenaznačuje, že by rodidla bývala chorá. Za takových okolností jest odsouzení stěžovatelčino pro přestupek dle § 343 tr. zák. zřejmě právně mylným a bylo proto vyhověti zmateční stížnosti obžalované, jež uplatňuje důvod § 281 č. 9 a) tr. ř., rozsudek v uvedeném výroku zrušiti a stěžovatelku z obžaloby sprostiti.

Čís. 341.

Jest vybízením více lidí ve smyslu § 279 tr. zák., byla-li výzva řízena na příslušníky početně silné politické strany a pronesena vůči náhodně se shluknuvšímu davu lidí.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1921, Kr II 240/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 279 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce namítá stížnost, že není zde skutkové podstaty přečinu dle § 279 tr. zák. ani po stránce objektivní, poněvadž obžalovaný vyzýval ku pomoci a zprotivení se proti četníkům, když ho odváděli k soudu, výslovně jen sociální demokraty a není zjištěno, že byli aspoň 2 příslušníci této strany na náměstí přítomní. Výrok obžalovaného zakládá prý nejvýše skutkovou podstatu přestupku dle § 314 tr. zák. (čís 10 § 281 tr. ř.). Po stránce objektivní se vyhledává k přečinu shluknutí dle § 279 tr. zák. vybízení více (t. j. nejméně dvou) osob ku společné pomoci nebo ku zprotivení se osobě vrchnostenské, konající službu. Všecky tyto náležitosti jsou dány. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vybízel dne 2. června 1919 v H. na náměstí, když ho četnický strážmistr Josef K. a četník na zkoušku Rudolf P. vedli spoutaného k soudu, více lidí, kteří ve velkých davech byli svědky výstupu slovy: »Sociální demokraté., vyslyšte mne, pojdte mi na pomoc, já jsem nevinný, nenechte mne nevinně vésti k soudu.« Je zřejmo, že tento výrok měl ten smysl, aby lidé na náměstí přítomní pomohli obžalovanému proti četníkům, kteří jej odváděli k soudu. Avšak i kdyby se vzal výrok doslovně, nelze pochybovati o tom, že ve velikém množství shromážděných byli ve značnějším počtu zastoupeni příslušníci strany sociálně demokratické, která dosáhla při volbách do obcí, konaných krátce po spáchání činu v polovici června 1919, průměrně 30 proc. všech odevzdaných hlasů. Je proto nepochybné, že závadný výrok byl pronesen k více lidem, jak žádá § 279 tr. zák.